

dem, der skal sendes hjem, og for dem, der skal blive her.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 23: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og integrationsloven. (Behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere).

Af integrationsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 2/10 2002).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Irene Simonsen (V):

I Venstre er vi meget glade for det her lovforslag, som endnu en gang er med til at opfylde nogle af de valgløfter, vi havde, nemlig at tage hånd om de svage i det her samfund.

Når en mindreårig asylsøger kommer til Danmark uden ledsagelse af sine forældre, er det vigtigt, at barnet får en god og en tryk modtagelse, således at der hurtigt skabes ro omkring barnet.

Det her lovforslag sikrer, at der tages de fornødne hensyn til de særlige behov, som de mindreårige uledsagede asylansøgere har, og forslaget imødekommer dermed børnekonventionens artikel 3, hvorefter barnets tarv kommer i første række.

Efter de allerede gældende retningslinjer for behandlingen af uledsagede mindreårige asylansøgere kan en mindreårig uledsaget asylansøger meddeles opholdstilladelse umiddelbart, hvis den pågældende altså skønnes ikke at være

tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylbehandling.

Det lovforslag her indebærer en sammenkrivning af den allerede gældende praksis vedrørende opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere. Det vil sige, at det fortsat er hovedreglen, at der umiddelbart gives opholdstilladelse til mindreårige, der ikke bør gennemgå en asylbehandling.

Baggrunden for reglerne er, at det ikke er hensigtsmæssigt, at en mindreårig gennemgår en lang sagsbehandling, og derfor skal der være mulighed for at give en opholdstilladelse til de mindreårige så hurtigt som muligt. Og ved at give de mindreårige en umiddelbar opholdstilladelse bliver børnenes ophold på asylcentre af kortere varighed, end hvis de skulle afvente en asylprocedure, og der skabes dermed meget hurtigt ro og tryk omkring børnene, hvilket er vigtigt for dem.

Ved vurderingen af, om den mindreårig er egnet til asylbehandling, lægges der vægt på, om den pågældende er tilstrækkelig moden til at gennemgå en egentlig asylbehandling. Normalt anses børn under 12 år ikke som tilstrækkelig modne til at gennemgå asylbehandling. Men ved en vurdering skal der tages hensyn til, om der foreligger særlige forhold, der bevirker, at barnet ikke bør gennemgå en almindelig asylprocedure. Det tilgodeser også, at vi kan tage nogle individuelle hensyn til de behov og de muligheder, der er for det enkelte barn.

Lovforslaget medfører, at enhver uledsaget mindreårig asylansøger har mulighed for at få sin ansøgning realitetsbehandlet. Hermed opfylder Danmark sine forpligtelser efter børnekonventionens artikel 22 samt efter EU's resolution fra 1997 om uledsagede mindreårige tredjelandsstatsborgere.

Lovforslaget forbedrer de mindreåriges retsstilling, idet alle uledsagede mindreårige asylansøgere får udpeget en personlig repræsentant til at varetage barnets interesser, i forbindelse med at barnets ansøgning om opholdstilladelse behandles. Hovedsigtet med den repræsentantordning er at sikre, at alle uledsagede mindreårige får en personlig støtte hurtigt efter deres ankomst. Repræsentanten skal støtte og vejlede og kan i øvrigt træffe alle de beslutninger, som en forældremyndighedsindehaver normalt kan træffe. Den foreslåede ordning vedrørende udpegning af repræsentant er udformet med baggrund i anbefalingerne for UNHCR.

Lovforslaget indebærer endvidere, at der beskikkes en advokat for alle uledsagede mindreårige asylansøgere, som gennemgår en asylbehandling, og hvis en sag forsøges afgjort i åbenbart grundløs-procedure.

Forslaget medfører altså, at ingen uledsagede mindreårige asylansøgere får deres asylsag endelig afgjort med afslag uden at have haft advokatbistand.

Kl. 15.10

Lovforslaget fastsætter en udtrykkelig pligt for Udlændingestyrelsen til at iværksætte en eftersøgning af forældrene til en uledsaget mindreårig asylansøger. Eftersøgningen kan som udgangspunkt alene iværksættes, hvis barnet samtykker heri. Men den vil dog kunne iværksættes uden barnets samtykke, hvis repræsentanten for barnet giver sit samtykke hertil. Det anses af væsentlig betydning for et barns psykiske velbefindende og udvikling, at det har klarhed over sine forældres situation, og derfor skal eftersøgningen iværksættes hurtigst muligt efter barnets ankomst.

Med det lovforslag er det regeringens ønske at forbedre situationen for de uledsagede mindreårige asylansøgere. Det er især forslaget om repræsentantordningen, der forbedrer børnenes retsstilling og sikrer, at de får den fornødne vejledning og støtte.

Så Venstre går fuldt ind for forslaget.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Socialdemokratiet er meget tilfreds med, at der nu foreligger et lovforslag til forbedring af retssikkerheden for uledsagede mindreårige asylansøgere. Det har været undervejs et stykke tid.

Lovforslaget her bærer faktisk tydeligt præg af, at den forrige regering også nåede at udforme et forslag vedrørende præcis samme forhold, selv om det ikke nævnes i det her forslag.

Omfanget af de modtagne høringssvar viser helt klart, at forholdene for disse børn og unge er en vigtig og følsom sag, som har manges betydning, og det er rigtig godt.

I den socialdemokratiske gruppe er vi enige i, at der skal ske både tydeliggørelse og forbedringer i forhold til den eksisterende lovgivning. Så overordnet er vi meget positive over for forslaget.

Vi er også enige i, at mindreårige asylansøgere står i en ualmindelig sårbar situation, hvorfor det er vigtigt, at der udføres en lovgivning, hvor alle tænkelige hjørner af de mange problemfelter forlods er drøftet, afvejnet og i fornø-

dent omfang indpasset i lovteksten, eller i hvert fald på en eller anden måde nedskrevet, så de senere efterleves i den konkrete sag for de pågældende børn og unge.

Vi har, ligesom de høringsparter, der har nået at indsende svar, en række spørgsmål til, hvordan lovens intentioner også kommer til at virke efter hensigten. En del vil vi stille skriftligt til ministeren, andre kan tages op under udvalgsarbejdet. Og det kunne jo være, at ministeren når at besvare dem, når vi nu får høringssvarene med bemærkninger. Vi fik dem jo først her i morges, men yderligere er velkomne.

Jeg vil nu løfte sløret lidt for, hvad det er for spørgsmål og problemområder, vi synes er vigtige.

Vi er enige i, at børns alder og modenhed er to forskellige forhold, hvorfor den enkeltes sags-procedure skal tage udgangspunkt i det konkrete barns personlige udvikling og alder. Der skal således være en mere tydelig beskrivelse især af traumatiserede og/eller handicappede børns og unges situation, idet de givet kræver mere støtte og valg af andre løsninger end andre mindreårige asylansøgere.

Det er ufravigeligt, at der skal sikres klare kriterier for udpegning af repræsentant og stedfortrædende forældre, så disse personer kan bestride deres funktion til barnets bedste. Vi ser det i den forbindelse som en klar forudsætning, at den, der vælges til repræsentant lige efter modtagelsen, også er indstillet på at fortsætte som stedfortrædende forældre, såfremt der ikke er noget i de første møder eller samvær med barnet eller den unge, der taler imod dette.

Vi finder, at nogle regler fra serviceloven vedrørende børn og unge med fordel vil kunne indbygges i retsstillingen for de mindreårige asylansøgere, der meddeles ophold her i landet. Her tænker vi bl.a. på retten til at iværksætte tilbud, der for den pågældende kan fortsætte ud over det 18. år. Det må også være gældende for tildeelingen af en repræsentant, stedfortrædende forældre, at det er sådan, og det har vi ikke mindst læst ud fra KL's høringssvar.

Kl. 15.15

Vi ønsker en drøftelse af, hvorvidt det er realistisk, at denne stedfortræder, forældre, ikke skal have nogen økonomisk kompensation overhovedet, for med opgaven følger en række udgifter, som godt kan komme op på et pænt beløb. Vi tænker ikke på en egentlig aflønning, men på en vis kompensation for merudgifter, f.eks. burde der ved deltagelse i møder m.v. i

dagtimerne kunne tilbydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, idet et egentligt løntab vil kunne afholde nogen fra at lade sig udpege.

Vi ønsker en drøftelse af sikkerheden for, at sagsbehandlingstiden bliver reelt kort og dermed også en vis sikkerhed for retssikkerheden for den mindreårige, så barnet hurtigt kan få afklaret sit opholdssted og dermed hurtigt kan komme i gang med at få opbygget en kontakt og tilknytning til nye voksne og jævnaldrende, så vedkommende ikke forsinkes unødigt i sin udvikling.

Der bliver nok at tage fat på i det videre forløb i udvalget, men jeg er faktisk rimelig fortrøstningsfuld over for, at vi ved fælles hjælp nok skal få et fælles mål med den her lovtekst. Jeg tror, at vi alle har en interesse i at tilgodese netop den her gruppe børn og unge, som har så hårdt brug for omsorg, så vi er positive.

Søren Krarup (DF):

Det gælder om dette lovforslag ligesom de foregående, at det er så indlysende, at der ikke kan være tvivl om ens holdning. Naturligvis skal børn, der kommer uledsagede til Danmark og søger om asyl, have al mulig støtte og hjælp. Naturligvis skal børn ikke overlades til en krank skæbne, når de står uden deres forældre, men skal have omhyggelig bistand af andre voksne, naturligvis. Vi stemmer også for dette lovforslag.

Men ligesom sidst har vi unægtelig også trang til at tilføje et par ting. Hvordan går det nemlig til, at der således gang på gang dukker børn op i Danmark og søger asyl? Som nævnt i bemærkningerne var det i 1999 120 børn, i år 2000 197 børn og i 2001 157 børn. Og disse mange børn kommer fra så fjerne lande som Afghanistan, Irak, Somalia og Sri Lanka. Hvordan går det egentlig til, at børn fra disse meget fjerne land kommer alene til Danmark?

Naturligvis kan det forekomme. Jeg har selv for nylig hørt en ældre dansk mand fortælle om sin flugt fra sammenbruddets Tyskland i 1945, hvor han som 16-årig indkaldt soldat flygtede til Danmark. Naturligvis kan det forekomme. I Tyskland, i Europa, i nærområder, men Afghanistan, Irak, Somalia og Sri Lanka?

Er det underligt, at vi aner en bagtanke med disse børns såkaldte flugt, hvor de helt alene ankommer til et fjernt land i Norden og beder om asyl? Er det underligt, at vi har en mistanke om, at det hele drejer sig om et snedigt forsøg på at trænge ind i slaraffenlandet Danmark, hvor for-

ældrene uden skrupler bruger deres børn til, via familiesammenføring, at opnå opholdstilladelse?

På denne måde at bruge og at misbruge sine børn forekommer mig yderst usympatisk. På denne måde at overlade sine børn til deres egen tvivlsomme skæbne vækker min dybeste antipati. Jeg synes ikke, at et sådant misbrug af børn på nogen måde skal belønnes. Jeg synes, at de danske myndigheder ved mindste mistanke om en sådan hensigt skal sørge for, at børnene bliver sendt hjem og forældrenes gemene adfærd bliver uden resultat. Derfor skal retten til familiesammenføring på denne baggrund virkelig begrænses.

Jeg er opmærksom på, at der i bemærkningerne også er tale om dette, men der åbnes dog en mulighed. Denne sprække i døren til Danmark skal være så smal som overhovedet muligt. Hvis forældrene i Afghanistan, Irak, Somalia og Sri Lanka ved, at det ikke hjælper at sende deres arme børn af sted på denne odysseé, kan det jo godt være, at der ikke kommer så mange uledsagede børn til Danmark og beder om asyl.

Vi skal naturligvis være gode mod dem, der kommer, mens de er her. Deri er vi ganske enige, og vi siger ja til lovforslaget.

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er jo somme tider nogle mærkelige verdensbilleder, man bliver præsenteret for fra denne talerstol.

Jeg vil blot sige til hr. Søren Krarup, at første gang jeg blev konfronteret med uledsagede flygtningebørn, som søgte asyl i Danmark, var under den 8 år lange krig mellem Iran og Irak. Desperate forældre sendte deres 12-13-årige drenge ud i verden, fordi de var rædselsslagne ved udsigten til, at deres helt unge børn skulle indrulleres i ayatollahernes hær, hvor de blev bragt i allerførreste række med hvidt bind om hovedet med et par røde mærker på, så kanoernerne kunne finde dem med det samme. Det var desperate forældre, der søgte at redde deres børn. De børn tog vi imod, og det er jeg glad for at vi gjorde.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kan høre, at man kan have to forskellige måder at se tingene på. Man kan have en konsekvent mistanke til alle, eller også kan man have

det sådan, at man siger: Jeg tror på det enkelte menneske, indtil det modsatte er bevist. Og det sidste vil jeg da gerne bekende mig til.

Så vil jeg gerne gøre hr. Søren Krarup opmærksom på en samtale, jeg havde for nylig med en nu voksen vietnameser, der kom hertil med en bådflugtning. Hans historie var rystende. Det var rystende at høre, hvordan han af sine forældre blev sat ud, helt alene uden forældrene, han måtte tage afsked med dem og flygte, og han endte i Danmark. Men jo mere vi fik af historien og fik slutningen på den, var det i virkeligheden skønt at høre den voksne mand sige: Jeg er mine forældre dybt taknemmelig. I en lang årrække hadede jeg dem for det og følte, at de havde misbrugt mig ved at sende mig af sted, men nu kan jeg i virkeligheden se, hvor stor en tjeneste de har gjort mig, og at de har bragt et virkelig stort offer for at sikre, at jeg havde en mulighed for at få en fremtid her i Danmark.

Jeg vil gerne høre hr. Søren Krarup, om han kan bekræfte, at de tilfælde findes i rigt omfang.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg vil ønske, at der er rigtig mange mennesker, der sidder rundt omkring i landet og hører den beskrivelse, hr. Søren Krarup giver fra talerstolen, af, hvordan vi modtager asylansøgere, der er mindreårige. Jeg synes, det er rystende, at børn, der flygter fra grusomheder rundt om i verden, skal mødes med den mistro, som hr. Søren Krarup og Dansk Folkeparti lægger frem til skue i dag.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi kommer ud og fortæller, at det menneskesyn, der bliver fortalt her fra talerstolen her i dag, er det, der repræsenterer Dansk Folkeparti. Den form for medmenneskelighed, som vi ofte hører fortalt af netop hr. Søren Krarup her fra talerstolen, eller prædikestolen skulle jeg måske sige for hr. Søren Krarups vedkommende, er så forfærdelig. Det er så ækelt, at man får gåsehud af det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg først sige til fru Elisabeth Arnold, at selvfølgelig kan der, som jeg også sagde, forekomme tilfælde, hvor forældrene sender deres børn væk for at redde dem. Men jeg vil til enhver tid sige, at et forældrepar vil beholde sine børn hos sig så længe som overhovedet muligt, for det er simpelt hen forældrekærlighedens manifestation,

og det at skikke børnene ud til en uvis fremtid er ikke kærlighed.

I den forbindelse får jeg lyst til at sige til fru Anne-Marie Meldgaards meget ubehagelige indlæg: Det menneskesyn, hun har forskrevet sig til, er det bevidste tåreperseri, hvorved man netop opnår at hæve sig over den næste, man er forpligtet på. Jeg må sige, at jeg afskyr denne tale om menneskesyn, hvormed man stiller sig selv frem som farisæeren: Åh, kan alle se, hvor god jeg er, og kan man se, hvor ond han er? Jeg afskyr den tale, og jeg siger, at den er en gennemført forløjethed.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Nu er jeg så heldig, at jeg er beriget med to små børn på 6 og 4 år. Jeg kan garantere for, at det, som mine forældre ville have gjort for mig, og det, som jeg vil gøre for mine egne børn, var, at jeg først og fremmest ville sikre mine børns trykthed frem for at kramme dem til mig og vise min forældrekærlighed til dem ved at holde dem fast i en situation, hvor de måske kan blive slået ihjel eller kan komme ud for noget, der er lige så slemt som at blive slået ihjel.

Kl. 15.25

Jeg forstår ikke, hvad det er for en forældrekærlighed, hr. Søren Krarup snakker om: at forældrene skal holde fast på deres børn frem for at sende dem i sikkerhed, hvis de er bange for deres sikkerhed. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Jeg kan simpelt hen ikke genkende det som forælder til to små børn. Det første, jeg ville gøre, var da at sende børnene væk, hvis jeg og de var truet, frem for bare at holde fast på dem.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Her er vi så måske ved spørgsmålet om den blotte overlevelse. Jeg vil sige, at for et barn, der af sine forældre slippes ud i en situation, hvor dets skæbne er så uvis, at forældrene har grund til at tro, at det får en skrækkelig tilværelse, er den blotte overlevelse måske ikke det værste frem for at blive revet løs fra det hjem og de forældre, hvor barnet har sine rødder, og hvor kærligheden er til stede. Det er måske den sande kærlighed, at man ikke bare giver slip på sine børn, men vil bære byrden sammen med dem, ganske uanset hvordan den bliver.

Det andet er åh, så sterilt, og det er så tilsyneladende objektivt. Efter min mening er det faktisk en form for kærlighedsløshed, for man siger

altså, at selve det at overleve er det vigtigste, i stedet for at se på hvordan det liv er, som barnet kommer til at leve.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg prøver at forstå, hvad det er, hr. Søren Krarup siger. Hvis jeg nu havde været en af de uheldige, som var til stede på »Estonia«, da færgen sank, hvis jeg havde mine børn med mig og jeg lå i vandet, ville det første, jeg ville gøre, være at give mine børn til et af de steder, hvor de ville komme op i en redningsbåd. Selv om jeg havde den uvished, at jeg ikke ville ane, hvor børnene ville ende henne i verden, og hvordan deres fremtid ville blive, ville jeg da ikke holde fast på dem i et koldt farvand, hvor jeg vidste, at jeg var ved at gå ned. Jeg ville da sikre mig, at mine børn i det mindste blev reddet, selv om jeg ville være usikker på, hvor deres fremtid ville ligge.

Jeg forstår simpelt hen ikke, hvad det er for en forældrekærlighed, hr. Søren Krarup snakker om. Jeg ved ikke, om det simpelt hen er, fordi det menneskesyn, som hr. Søren Krarup udtrykker, er så langt væk fra mig, at jeg har svært ved at forstå det.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu kan det jo være, at jeg for en gangs skyld kan få hr. Søren Krarup til at genopfriske min skolelærdom i forhold til bibelhistorie. Jeg mener at kunne huske, at der i bibelhistorien var tale om, at der var et lille barn, der netop for at blive reddet blev lagt i en sivkurv og sat ud. Der var nogle forældre, der ville sørge for, at det lille barn, som man havde meget stærke tanker om i lige netop bibelhistorien, ikke skulle slås ihjel af nogle forfærdelige mennesker. Er det ikke korrekt?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Vi venter lige lidt med svaret. Det er først fru Elisabeth Arnold.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, tænk, hvis der ikke havde været nogen mennesker, som havde taget sig af Moses i sivkurven, så var vi blevet mange spændende historier og en stor leder fattigere.

Jeg synes, vi skal være glade for, at vi har et Folketing, som lovgiver ordentligt om modtagelse af uledsagede flygtningebørn.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg bliver jo ganske rørt over den bibelhistoriske kyndighed, der nu udvises.

Må jeg erindre både fru Anne-Marie Meldgaard og fru Elisabeth Arnold om, hvordan det foregik. Det var ganske rigtigt sådan, at den grusomme egyptiske farao ville udrydde de jødiske drengebørn, og i den situation er det, at Moses' mor sætter sit barn ud på Nilen, men vel at mærke sådan, at hendes egen datter står i skjul og kan komme til, da Faraos datter siger ja til at tage barnet til sig og søger en amme. Det vil sige, at for Moses' mor er det afgørende ikke blot, at barnet bliver reddet, men også at det er hende selv, der er sammen med det og er dette barns amme. Det siger jo netop noget om, at kærligheden til éns børn ikke blot er, at man for enhver pris sætter dem ud.

Kl. 15.30

Jeg vil give hr. Kamal Qureshi ret i, at hans billede var ganske velvalgt, for hvis situationen var som ved »Estonia«, er det klart, at enhver, der kan frygte at gå ned, vil gøre alt for, at éns børn skal overleve, også selv om man selv går til.

Men jeg vil jo sige, at det er en grotesk sammenligning, når vi her har at gøre med børn, der er fra Sri Lanka, Afghanistan, Somalia og Irak, som sættes på fly for at komme til slaraffenlandet Danmark. Hvor er det dog hyklerisk, hvor er det dog usandt, og hvor er det forløjet at sammenligne denne kyniske misbrug af børn med kærligheden til sine børn, for det er det jo overhovedet ikke. Når det er sådan, er det et kynisk misbrug.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu er vi jo langt ude i billedkunsten. Jeg synes faktisk, at det svar, hr. Søren Krarup kom med her, er meget sammenligneligt med det, der bliver sagt og også er blevet sagt på et tidligere tidspunkt. For er vi ikke, når vi oplever, at der kommer uledsagede asylansøgere og flygtningebørn, i den samme situation som historien om Moses, hvor søsteren stod og ville tage imod? Børnene er måske netop, som hr. Søren Krarup påpeger, flygtet, sendt af sted, men de får så mulighed for at blive forenet med deres forældre eller søskende på et senere tidspunkt.

Billedlig talt er der ingen forskel på det, vi her i Danmark gerne vil gøre for den type børn og

unge. Men det har hr. Søren Krarup jo meget imod.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Når vi begynder at snakke om dette, kan man ikke undgå på en eller anden måde at blive personligt og følelsesmæssigt berørt af diskussionen. For mange af de her forældre, som står i den situation, er valget nemlig, om det er et eller to børn, de kan sende af sted, når de ser på de midler, der er til rådighed.

Kigger man på de lande, som hr. Søren Krarup selv anfører, at børnene kommer fra, f.eks. Afghanistan, kan de børn ikke reddes ved at blive sendt til de omgivne lande, for vi ved, hvordan tingene er i Iran og i dele af Pakistan. Vi ved, hvordan tingene er i de lande, der grænser op til Afghanistan, og som jo modtager hovedparten af flygtningene, også børnene fra Afghanistan. Vi ved, at hvis vi snakker om børn fra Sri Lanka, vil de børn, hvis de lander i Indien, blive forfulgt, fordi dele af Indien og Sri Lanka ligger i krig med hinanden.

Jeg ved simpelt hen ikke, hvorfor hr. Søren Krarup har et så snævert verdensbillede, et så snævert menneskesyn som det, hr. Søren Krarup herfra giver udtryk for. Er det ikke muligt at finde mennesket frem en gang imellem?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg må endnu en gang undre mig. Nu er jeg bekendt med, at hr. Søren Krarup selv har børn. Og jeg har svært ved at forstå det menneskesyn. Det at have børn er nemlig, at vi som forældre elsker vores børn – betingelsesløst. Det er det vigtige, at det er betingelsesløst, vi elsker vores børn. Jeg synes, at det var en meget, meget god beskrivelse, hr. Kamal Qureshi kom med, med »Estonia«. Det viser jo netop, at det er betingelsesløs kærlighed, når det handler om vores børn.

Så siger hr. Søren Krarup, at det her handler om, at det er misbrug, og at man kan sende dem til Danmark, som er et slaraffenland. Ja, hvad er det lige, de forældre gerne vil? Det er at sikre børnene den bedst mulige fremtid.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu skal jeg ikke blande mig i de bibelgymnastiske øvelser. Det har jeg overhovedet ikke forudsætning for.

Kl. 15.35

Jeg vil bare bede hr. Søren Krarup bekræfte, at der i det lovforslag, vi behandler i dag, står, at langt hovedparten af de uledsagede, mindreårige asylansøgere, der registreres i Danmark, er drenge i alderen 15-17 år.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg sige, at jeg føler mig egentlig stående i et missionshus, hvor den ene efter den anden stiller sig op for at bevidne sit åh, så fromme sindelag. Og jeg føler den samme kvalme, som når jeg har været i missionshuse og har oplevet den slags.

Den, der stiller sig op og praler af sin egen kærlighed, er den, der har den normalt mest hårdkogte holdning til andre mennesker. Det er det, man i biblen, og hr. Søren Søndergaard vil gerne høre om biblen, møder i lignelsen om farisæeren og tolderen, hvor farisæeren står og praler af sin egen godhed. Det er jo just, hvad vi oplever.

Jeg må indrømme, at jeg føler mig skidt tilpas ved at være i denne missionshuslugt, og jeg vil sige, at hele den opfattelse af menneskelivet efter min mening er ganske falsk. For det, sagen drejer sig om, er, at man virkelig er hjemme dér, hvor mennesket er, og det vil sige den, der er éns nærmeste, éns næste, og det er det barn, som man selvfølgelig er bundet til.

Det er klart, at der kan være situationer, hvor børn kan komme alene til Danmark, men det er undtagelser, og jeg vil i hvert tilfælde sige, at det, at forældrene sender dem herop fra disse fjerne lande, er ensbetydende med, at de opgiver noget af det, der er det helt afgørende i forældrekærligheden, nemlig at være sammen med deres børn for at kunne beskytte dem.

Der hører selvfølgelig til denne verdens vilkår også det, at der kan være krig og utryghed i et land, og det er der formodentlig i Sri Lanka, det er der i Irak og andre steder. Men det, at man sender børnene herop, på trods af at der dog er til at være også for børn, kan ofte implicere, hvilket jeg har peget på, at der er tale om et ganske bevidst misbrug af børnene for netop via familiesammenføring at kunne komme ind i slaraffenlandet.

Jeg benægter ikke, at der kan være reelle tilfælde, hvor børnene kommer her, fordi der virkelig er nød på færde, er alvor i det. Men jeg vil sige som helhed, at det at sende sine børn fra disse fjerne lande til det fjerne Danmark er et

vidnesbyrd om den mangel på forældrekærlighed, som er et andet ord for kynisme, og som i hvert tilfælde ikke skal belønnes med at få familiesammenføring i Danmark, som betyder, at man kan komme ind i slaraffenlandet. Familiesammenføring er fortræffelig, men det skal i så fald være i det land, hvor de børn kommer fra, og hvor deres forældre er.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det var dog dejlig klar tale, for så er ingen læn-gere i tvivl om, hvor vi står. Hvis hr. Søren Krarup har et problem med kvalme, må han se at få det løst, men han skal ikke sige, at jeg tilhører missionen. Jeg tilhører hverken missionen eller noget andet. Jeg er et ganske almindeligt, kristent menneske og medlem af den danske folkekirke. I modsætning til visse andre har jeg ikke noget bestemt tilhørsforhold. Men det tilhørsforhold, der er i denne sal, synes jeg klart og tydeligt er fastlagt nu.

Så siger hr. Søren Krarup i en sentens, at næstekærligheden, kærligheden til sine børn, er at være sammen med børnene for at beskytte dem. Jamen hvad er det lige præcis de forældre gør, som sender dem af sted? Det er at beskytte børnene frem for at varetage deres eget tarv. Det er kærlighed, der vil noget.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg bliver nødt til at korrekte hr. Søren Krarup. Jeg efterlyste bestemt ikke mere bibelhistorie. Det, jeg bare sagde, var, at jeg ikke ville blande mig i det, for jeg har ikke forudsætninger for det. Det var det eneste, jeg sagde. Måske synes jeg også, at de, der sådan er meget interesseret i den der megen snak om biblen osv., kunne lave en studiekreds, hvor de kunne sidde og diskutere det. Men o.k. man må jo sige, hvad man vil fra Folketingets talerstol. Jeg holder mig bare ude af den diskussion, for jeg ved ikke noget om det.

Derudover: Når jeg spørger, om hr. Søren Krarup vil bekræfte, at langt hovedparten af dem, der flygter, er mellem 15 og 17 år, er det selvfølgelig, fordi det billede af nogle forældre, som kynisk sender deres små, værgeløse børn væk, ikke er det billede, der eksisterer. Det er heller ikke den gruppe, der kommer.

Kl. 15.40

I øvrigt er det jo en ganske lille gruppe. Vi snakker om mindre end 200 personer om året. Hvor mange flygtninge er det, der er i verden?

Er det 35 millioner eller et eller andet i den stil? Så kommer der altså et par hundrede uledsagede flygtningebørn, hvoraf de fleste er mellem 15 og 17 år. Det vil sige oplagt i den alder, hvor de bliver tvunget til at gå ind i forskellige krigsbevægelser eller deltage i forskellige krige, som de naturligvis ofte ikke ønsker at deltage i.

Derfor er det her et fuldstændig oppustet problem, som jeg hverken kan forstå, vi skal bruge så meget tid på, eller at bibelen skal blandes ind i.

Else Theill Sørensen (KF):

Lovforslaget tager sigte på at forbedre retssikkerheden og situationen i øvrigt for de uledsagede mindreårige asylsøgere.

Ud over at præcisere den gældende praksis for meddelelse af opholdstilladelse til uledsagede mindreårige ansøgere, indføres der også en bestemmelse om, at de børn og unge, der kommer, får udpeget en personlig repræsentant til at varetage deres interesser, i forbindelse med at ansøgningen om opholdstilladelse behandles. Det fremgår af bemærkningerne, at denne personlige repræsentant ud over at yde støtte i forbindelse med barnets asylsag også skal støtte i mere personlige spørgsmål, og der nævnes f.eks. skolegang.

Jeg vil da så også håbe, måske lidt i forlængelse af den store debat før, at repræsentanten også kan give barnet eller den unge noget af den opmærksomhed og omsorg, som de netop mangler, fordi de på den ene eller den anden måde er adskilt fra deres forældre og ikke kan få deres kærlighed – i hvert fald ikke som tilstedeværende kærlighed.

Hvis et uledsaget mindreårigt barn meddeles opholdstilladelse, skal der udpeges en til at varetage den midlertidige forældremyndighed, og det foretrækkes, at det bliver den repræsentant, der på forhånd er udpeget. Det er selvfølgelig også en god ting, så der er kontinuitet og sammenhæng i tilværelsen.

Derudover skal der beskikkes en advokat for alle uledsagede mindreårige asylansøgere, som gennemgår en asylsagsbehandling, eller hvis deres sag forsøges afgjort i åbenbart grundløs-proceduren. Og så præciseres det, at Udlændingestyrelsen skal iværksætte en eftersøgning af forældrene til disse uledsagede mindreårige asylsøgere.

Jeg vil sammenfatte mine bemærkninger ved at sige, at Det Konservative Folkeparti kan støtte forslaget.

Kamal Qureshi (SF):

Man kan jo sige, at der er mange ting i éns liv, som man kan have glæde af, når man står herinde. Jeg er så heldig, at jeg har arbejdet på en mave-tarm-kirurgisk afdeling og har set mange patienter, der fik kvalme, eller som kom ind og fortalte, at de havde kvalme, at de havde det dårligt og ikke kunne opholde sig i nogle rum, uden af de fik det meget dårligt. De fleste af dem havde jo bare spist en pizza, der var et par dage for gammel.

Det tror jeg ikke nødvendigvis er tilfældet med hr. Søren Krarups kvalmefølelse. Det er, som om den eneste adfærd, som man efter hr. Søren Krarups beskrivelse kan have, er, at man skal være kold og kyniske og kigge på de her personer som kvoter, som kvæg, som rene tal, hvor man gør op, hvor mange der kommer, og om det passer godt nok i forhold til de tal, man nu har sat som standard, og hvis det går fra at være 20 til at blive 200, er det altså et problem.

Så gør man oven i købet det, at man med religion som medløber udviser en høj grad af manglende menneskelighed og næstekærlighed. Det er jo desværre det, vi også ser i mange af de lande, som de her børn faktisk flygter fra. Det er den samme kynisme, den samme forfølgelse, den samme despekt for mennesker og menneskerettigheder, og nogle af de her lande gør det også med religionen i hånden. Det er desværre sådan, at man også i dagens Danmark oplever, at en religion i høj grad bliver brugt til at fratage folk rettigheder.

Kl. 15.45

Det, som selvfølgelig er afgørende, når man skal vurdere det, er, at de her børn flygter fra områder, hvor de rent faktisk ikke har mulighed for at søge beskyttelse i nabolandsområderne. Derfor er jeg overordentlig glad for det oplæg, der er fra ministeren, som på mange måder vil være med til at gøre det lidt lettere og bedre for de her børn at få den tryghed, som de er lang vej undervejs for at få. Det ville da være mærkeligt, hvis de kommer igennem alle de strabadser, som de skal igennem, og når de så endelig kommer til Danmark, får de en dårlig behandling og falder ikke til. Det ville da være et sørgeligt nederlag for et rigt velfærdssamfund som Danmark. Så jeg er virkelig glad for, at man prioriterer indsatsområdet over for de her grupper og fremsætter det, som foreligger fra ministeren.

Vi vil i udvalget gerne gå ind i et arbejde for at kigge på nogle af de elementer, som nogle af høringsvarene har bemærkninger om at man

gerne vil have uddybet for at se, om der er de problemer, som nogle af høringsvarene mener der er i begrænsede dele af lovforslaget.

Vi er positivt indstillet over for lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er jo typisk, at når man skal bedyre sin egen godhed, så foregår det altid ved, at man skal beskyldes andre for at være kyniske.

Må jeg sige, jeg var i 1970'erne medlem af det, der hed Forældrenes Børnekommission. Det drejede sig om at hjælpe tvangsfjernede børns forældre med at bevare forbindelsen med deres børn. Der mødte man også typer som dem, vi møder i dag, der fortæller, jamen det er meget bedre for børnene at blive fjernet fra deres forældre og komme derhen, hvor der er pædagogiske muligheder. Foragt for forældrene, foragt for de levende mennesker, man har med at gøre, men dyrkelse af et fromt ideal!

Det er fuldstændig det samme, der er tilfældet med indvandrerepolitikken. Her har man også det fromme ideal at skulle frelse verden, og hvad gør man? Man træder på sine egne landsmænd, man træder på dem, man er forpligtet på, fordi man altså har så travlt med hele sin egen fromhed.

Jeg vil sige om både indvandrerepolitikken og familiepolitikken her i landet: Det er rendyrket kynisme. Og når jeg så oplever kynismen repræsenteret her af folk, der hælder vand ud af ørerne og står og slår sig for brystet med deres egen godhed, så får jeg virkelig kvalme. Og det er ikke, fordi jeg har spist en pizza, men det er, fordi jeg hader uredelighed.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Kamal Qureshi. Og så vil jeg gerne bede om, at man holder sig inden for lovforslaget og det dertil hørende snævre område.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det er jo mange fantastisk spændende ting, man hører herfra. Nu hører man, at hr. Søren Krarup synes, det er helt forfærdeligt, når folk er fromme. Det er forfærdeligt, når folk dyrker godheden. Det er helt forfærdeligt, når folk viser menneskelighed eller idealisme. Jeg tager meget gerne de der etiketter på mig, som hr. Søren Krarup anfører, og som giver ham den her kvalme. Jeg tager det da gerne på mig, hvis hr. Søren Krarup derved mener, at jeg er værdig til at bære et præ-

dikat eller en etiket, som hedder fromhed, og at jeg prøver at tilstræbe en vis form for fromhed, en vis form for godhed, en vis form for idealisme. Jeg troede jo, at hr. Søren Krarup som præst også ville ønske, at man rent faktisk holdt sig til de værdier.

Det kunne være, at jeg på et tidspunkt skulle komme og høre hr. Søren Krarups prædiken for at høre, hvad det så er for nogle værdier, hr. Søren Krarup mener, man skal ophøje i hans menighed.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg håber, hr. Kamal Qureshi er et oprigtigt naivt menneske, ellers er han måske et meget kynisk menneske, når han i den grad tror, at fordi man siger, man er på godhedens parti, så er man det.

Når jeg taler om godhedsdyrkelsen, så mener jeg dyrkelsen af den ondskab, der består i, at man er fuld af foragt for de eksisterende mennesker for til gengæld at dyrke et ideal om menneskelighed. Det er den ondskab, der har dikteret så meget i det moderne Danmark i efterkrigstiden, som jeg i øvrigt har givet udtryk for det i mange sammenhænge, og det er ikke godhed, det er heller ikke fromhed, det er det modsatte.

Kl. 15.50

Elisabeth Arnold (RV):

Man blev helt i tvivl om, hvorvidt Dansk Folkeparti stadig væk støtter det her lovforslag, men det går jeg ud fra stadig væk er tilfældet på trods af de meget kraftige meningsudvekslinger, der har været de sidste par minutter.

Det Radikale Venstre støtter stadig væk forslaget. Det har vi gjort hele tiden, og vi er glade for, at det omsider er kommet så langt, at det er fremsat. Det har været længe undervejs, i flere år faktisk.

Danmark har fået meget berettiget kritik af, at vi ikke sørgede for, at uledsagede flygtningebørn, dvs. uledsagede personer under 18 år, fik en bisidder eller en værge, som de kunne støtte sig til under asylsagsbehandlingen eller i den tid, de i øvrigt skulle tilbringe i Danmark uden at have samkvem med familien. Det er derfor godt, at dette forslag nu er kommet frem.

Vi skylder de asylansøgere, der er mindreårige, omsorg og hjælp, når de dukker op ved vores grænse, og derfor kan vi fuldt ud tilslutte os forslagene om, at de skal have en værge eller en personlig repræsentant stillet til rådighed under

asylbehandlingen, eller efter at opholdstilladelse eventuelt er meddelt.

Lovfæstningen af den gældende praksis for meddelelse af opholdstilladelse for børn under 12 år, dem, som får den straks, er også udmærket at få præciseret. Vi ville måske have været tilfredse, hvis der havde været en slags hensigts-erklæring om, at man vil tilstræbe, at asylsagsbehandlingen blev så kort som muligt. Oftest skal der jo ventes på afgørelsen i asylsagsbehandlingen i op til flere år. Det er meget lang tid for et ungt menneske at vente på at kunne komme videre med livet.

Jeg taler også på vegne af Kristeligt Folkeparti, som også støtter forslaget.

Søren Søndergaard (EL):

Det her er jo et udspil, som bl.a. Enhedslisten har efterlyst i årevis, der langt om længe er kommet, og det kan vi selvfølgelig kun hilse med tilfredshed.

Jeg skal i den forbindelse ikke lægge skjul på, at det ville have klædt den foregående regering at have lyttet lidt til de opfordringer, der i årevis var, om, at man fremsatte det her forslag. Det er muligt, at den forrige regering arbejdede med det, det er muligt, at det, der ligger her, er et resultat af den foregående regerings arbejde, men det undskylder ikke den enorme langmodighed, som den foregående regering viste med hensyn til at få løst det her problem.

Når jeg siger problem, så bliver jeg jo nødt til at tilføje det her lille problem set i en større sammenhæng, for i den større sammenhæng er det her jo næsten et ikkeeksisterende problem. Første halvår år 2002 snakkede vi om 65 personer – 65 personer – hvoraf de 56 var over 15 år. I forhold til danskhed, i forhold til indvandrerdebat, i forhold til flygtningedebat, i forhold til selvfølgelig verdens flygtningeproblem er det her så latterligt lille, at det næsten ikke er værd at spille tid på. Det er kun værd at spille tid på, fordi hver enkelt af de personer, det går ud over, er en skæbne, som man skal forsøge at gøre noget ved, og som man skal forsøge at forhindre lider yderligere overlast ud over den overlast, der ligger i, at de bliver nødt til at flygte.

At der er et behov for det, jamen det kunne man jo få et bevis for forleden dag, da man i radioen kunne høre den skræmmende nyhed, at selvmordsforsøg var udbredt blandt denne lille gruppe unge, og i enkelte tilfælde er det lykkedes, og det er selvfølgelig dybt tragisk og frygteligt, og det kræver, at vi gør noget, og den for-

pligtelse til at gøre noget er så meget desto større, som at det er et så lille problem i den store sammenhæng, der så let kan løses uden nogen større konsekvenser. Det er ren og skær et spørgsmål om vores egen vilje.

Med det her lovforslag gøres der noget, og det fremgår jo også af hørings svarene fra de organisationer, som arbejder med børn inden for det her område. De hilser udspillet velkomment i hvert fald i dets hovedtræk. Der er nogle problemer, som bliver rejst. Jeg kan ikke overskue, om de problemer er rigtige, men det er klart, at vi under udvalgsarbejdet må kigge på, om der eventuelt er nogle ting, der kan gøres bedre. Det kan vi altid.

Hovedsigtet med det her, hovedindretningen af det her synes vi er rigtig, og vi synes, det er fint, at det er kommet, og vi vil støtte forslaget.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Når man har hørt på denne næsten ophidsede debat, skulle man jo ikke tro, at der var massiv enighed om forslaget, men det er jo dejligt, at vi trods så stor uenighed kan enes om det konkrete, der ligger på bordet, nemlig lovforslaget om uledsagede børn.

Kl. 15.55

Jeg er i den situation, at jeg må starte med at tage den tidligere regering lidt i forsvar – det kan man jo også komme ud for. Den havde faktisk sendt et forslag til høring, som minder om dette forslag. Der er forskelle, og dem skal jeg gerne redegøre for og forklare, hvis det ønskes skriftligt, til udvalget, men alle de væsentlige ting var der, og dem er den nuværende regering enig med den tidligere regering om.

Der er en tilføjelse, som jeg selv står bag. Den har ikke været omtalt, derfor vil jeg godt nævne den: Jeg var oppe og besøge Gribskovlejren efter invitation af Røde Kors. Der gøres et fremragende arbejde. Jeg fik et utrolig godt indtryk af det hele, men jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvor koldt det måtte være for et uledsaget barn at opholde sig der i uger og måneder med næsten alt for meget plads, et sted, der er omgivet af skov, og jeg kunne ikke lade være med at tænke på Åbybro Ungdomsskole, hvor eleverne bor som sild i tønde og bliver holdt i ånde fra morgen til aften, og jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvor langt bedre det ville være for børnene så hurtigt som muligt at komme sådan et sted hen.

Det er selvfølgelig lettere sagt end gjort, og det kan man ikke gøre lige med det samme. Det

gælder om at få sagerne behandlet i en fart og derefter få børnene af sted til et varmere opholdssted. Derfor er der nævnt dette med muligheden for at komme på efterskole, ikke blot efter at der eventuelt er givet opholdstilladelse, men også før, hvis det skønnes at være den rigtige løsning.

Her synes jeg igen, at vi skal lade os bestemme af en filosofi, der på den ene side holder bevidstheden fast på, at en flygtning er en, der om muligt skal sendes hjem, og kan man finde forældrene, og det skal man gøre alt for, så skal flygtningen sendes hjem. Men det gør jo ikke noget for dem, der skal sendes hjem, at de har haft en god tid i Danmark.

Hvor mange danske børn har ikke elsket at være på skole i udlandet i en periode? Så kommer de heldigvis hjem igen. Det er jo ikke nogen katastrofe for et flygtningebarn, hvor man finder forældrene, at komme tilbage efter at have haft en god tid i Danmark.

Jeg ved godt, at det ikke bliver lettere at sende dem hjem, når de har fået danske bekendte, og jeg ved også, at det vil give flere protester over for integrationsministeren, som står for denne hjemsendelse, men det nytter ikke noget at ødelægge hele tiden i Danmark, fordi man er bange for, at der derved er en lidt for stor fanclub, i det øjeblik det bliver muligt at sende vedkommende hjem. Det nytter ikke noget, det har jeg ment fra starten, og det er det, der gennemsyrrer de forslag, jeg kommer med.

Fru Anne-Marie Meldgaard rejste spørgsmålet om kompensation til repræsentanterne. Jeg tror ikke, det er nødvendigt. Jeg fik forleden et brev fra en, der tilbød sig selv. Det er jo Røde Kors, som skal finde frem til dem, og jeg kan oplyse, at det jo ikke er sådan, at man lader repræsentanterne i stikken. De bliver udvalgt nøje efter egnethed, de må ikke have begået noget strafbart, det må gerne være familie til barnet, men det må ikke være familie, som man mistænker for ikke at ville medvirke til, at man kan finde barnets forældre. Der bliver etableret kurser for repræsentanterne, og Røde Kors bidrager på alle måder til, at repræsentanterne kan blive hjulpet i deres arbejde. Der udsendes skriftligt materiale, hvis repræsentanterne ikke kan komme personligt osv.

Med hensyn til om disse repræsentanter bør fortsætte senere hen, hvis barnet får opholdstilladelse, altså bør fortsætte som myndighedsindehavere, værger, eller hvad det nu hedder, så står der udtrykkeligt i lovforslaget, at så vidt

muligt skal der være kontinuitet, sådan at det er den samme voksne, barnet har kontakt med.

Kl. 16.00

Jeg vil takke hr. Søren Krarup for tilslutningen til lovforslaget. Og jeg synes også, det skal være tilladt at rejse de spørgsmål, som hr. Søren Krarup rejser. Han startede med at spørge:

Hvorfor kommer de? Er det, fordi der spekuleres i, at forældrene senere kan følge efter?

Jeg stillede selv det samme spørgsmål, for det er jo den mest indlysende forklaring. Men jeg tror, jeg kan oplyse, at den forklaring er forkert. For det er jo ikke muligt hverken i Danmark eller i andre lande at få familiesammenføring ved at sende sine børn i forvejen. Det er i hvert fald uendelig få, for hvem det lykkes.

Der er en lille ventil i lovforslagets bemærkninger, side 18, som hr. Søren Krarup ganske rigtigt nævner, men den er uendelig lille og begrænset. Der står »undtagelsesvis« indtil flere gange, så jeg tror, at hr. Søren Krarup kan være helt tryk med hensyn til, at den trafik får ikke lov at foregå, for det ville jo være den rene kynisme, hvis man kan skaffe sig selv opholdstilladelse ved at sende et barn i forvejen. Men den form for kynisme tror jeg ikke vi er udsat for her.

Jeg vil mere kalde det Hans og Grete-effekten. Altså nu har vi været igennem Bibelen, skulle vi så ikke tage folkeeventyrene, eventyret om Hans og Grete, som forældrene sætter ud, fordi de ikke har råd til at tage sig af dem? De har ikke kræfter til det, de har ikke brød i huset. Det kan være en begrundelse.

En anden begrundelse, som nok er lidt mere nærliggende, og som jeg personlig tror er realistisk, er, at store drenge jo betragtes som nogle, der nu snart skal til at hjælpe til familiens ophold, og en af måderne, hvorpå de kan bidrage, er jo, hvis man sender dem til en land, der derefter begynder at udbetale penge til dem, som de så kan sende tilbage. Et land som Somalia lever i meget stort omfang af de penge, som borgere i vestlige lande sender tilbage.

Det er for så vidt rørende, at de sender pengene tilbage. Det er forståeligt, at de kan finde på at tænke sådan. Men det gør jo ikke situationen morsommere for de børn, det drejer sig om, og som er sendt af sted som skaffedyr. For det er der ingen tvivl om, at det er der nogle af dem der er, for ikke at sige mange. De er dybt ensomme, der hviler et vældigt pres på dem for, at de skal klare sig godt i Danmark. Det er ikke spor sjovt.

Så er der nogle, der prøver at begå selvmord for at fremme sagen. Jeg har været nødt til at sige, at det nytter altså ikke noget; det kan vi ikke tage os af. Man kan ikke true sig til en opholdstilladelse i Danmark. Vi vil tværtimod gøre alt for at finde frem til forældrene, så de kan komme tilbage til forældrene.

Jeg tror, jeg vil stoppe her. Jeg har ellers mange beredskabstalepapirer, jeg kan besvare alle tænkelige spørgsmål. Men der har i virkeligheden ikke været rejst særlig mange spørgsmål. Der har til gengæld været en efter min mening ganske væsentlig debat, både om hvad det er, der bringer de børn hertil, og hvad det er for motiver, der kan ligge.

Og så har der været en debat om denne balance, som altid skal findes i disse debatter, mellem på den ene side den selvgothed, som kan forpuste den slags debatter, fordi man begrundet sit synspunkt med, at de andre ikke har så gode hjerner som én selv. Det kan godt være kvalmende. Men samtidig står vi altså her med nogle af ofrene for globaliseringen, for det, at verden er blevet så international, indkomstforskellene så indlysende, at det er fristende for familier at sende børn i forvejen til et sted, hvor der er bedre at være.

Jeg vil ikke sige, at alle parter har ret, for jeg synes, vi skal lade være med at mistænke hinanden. Men det er vigtigt at være realistisk og have øjnene åbne for de motiver, inklusive økonomiske motiver, som kan ligge bag uledsagede børns ankomst til Danmark, og hvoraf det ikke altid er hensynet til barnet, som ligger bag. Så disse kærlighedshistorier om, at det er af kærlighed til barnet, man sender det af sted, det er ikke altid det eneste motiv. Det skal være tilladt også at nævne de andre mulige initiativer.

Da jeg var i Gribskovlejren, ikke som barn, men som besøgende, da kunne jeg jo ikke undgå at lægge mærke til, hvor mange af børnene der gik og snakkede i mobiltelefon. Hvem snakkede de med? De er jo ikke kommet tilfældigt til Danmark. De er kommet til Danmark, fordi deres forældre eller de selv kender nogle i Danmark, som de så taler med. Måske taler de med deres forældre. Vi ved det ikke.

Kl. 16.05

Det afgørende er at finde ud af det. For det er en uskik at sende børn af sted på den måde, og kan vi finde frem til deres forældre, så skal de sendes tilbage for deres egen skyld. Kan vi ikke, så gælder det om at få behandlet deres sag i en fart, og så skal de jo integreres, som det hedder

med et dårligt ord, så skal de kunne klare sig i Danmark, og der er det, at vi skal prøve at gøre det bedre, end vi hidtil har gjort.

Så med disse ord vil jeg sige tak for en, efter min mening, spændende debat. Det er jo godt, at man kan tale ærligt her fra Folketingets talerstol. Jeg synes, anklagerne har været lidt stærke, men vi skal også være realistiske om disse ting, ellers så ender vi i en anden form for kynisme, man kunne næsten kalde det den bløde kynisme.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil bare spørge ministeren, om det ikke er rigtigt, om ministeren er bevidst om, at i de fleste af de lande, hvor der er utrygge forhold, bliver drengebørn i den pågældende alder, som der hyppigst er flest af, betragtet som enten nogle, som skal indrulleres i en lokal hærenhed eller i en lokal bande eller noget andet, eller, hvis det er nogle, der ikke tilhører den gruppe, som man gerne vil rekruttere til, betragtet som potentielt farlige personer, som kunne gå hen til den anden side i en konflikt. Derfor er lige præcis den aldersgruppe af drenge de mest udsatte i de konfliktområder i verden, hvor der er utryghed, og hvor flygtningene flygter fra.

Hvis vi tager Afghanistan som et meget godt eksempel, så var de drengebørn i Afghanistan, der lige netop er i den alder, de personer, som blev enten bortført af talebanerne til at føre krig på deres side eller bortført af Nordalliancen til at føre krig på deres side. Det vil sige, at forældrene vil føle, at det er den del af deres børn, som er i den største risiko for at blive slået ihjel, og der- ved vil have størst interesse for at sende dem i sikkerhed.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det er utvivlsomt rigtigt for nogle. Vi har jo oversigter over, hvor børnene kommer fra, hvil-

ken nationalitet de har, og der er ingen tvivl om, at de, der kommer fra lande, hvor vi ved, at man rekrutterer børn og helt unge til grusom militærtjeneste, jamen dér kan hr. Kamal Qureshi have ret.

Men der kommer desværre ganske mange børn fra lande, hvor den risiko ikke synes at være til stede, så det er en broget verden, vi taler om her.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 22. oktober 2002 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den pågældende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 16.09